КНИГА 8

ZA

AQUA TERRA IGNIS AER

АКАДЕМІЯ ЗОДІАК

Скорбота і зоряне сяйво

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ

СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Скорбота і зоряне сяйво

Zodiac Academy: Sorrow and Starlight

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Sorrow and Starlight, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Дарсі

Біль розколював мені груди, поки я дерлася скелястою горою, а моє тіло досі мало подобу чудовиська, яке прив'язувало мене до прокляття Лавінії.

Я трималася за власний розум з усіх сил, що в мене лишилися, але бажання Тіньового Звіра оточували кожну мою думку й гасили їх, як шалена буря гасить мерехтливий вогник. Його присутність тиснула, душила, і була такою могутньою, що, здавалося, вирізала тріщини в глибинах того, що робило мене… *мною*.

З горла вирвався крик, коли я покликала свою силу, щоб підкорити створіння, яке вкрало владу над моєю плоттю, але він вийшов громовим ревом, від якого здригнувся весь гірський схил. Моя магія тихо лежала всередині й не відгукувалася на благання, наче більше мені взагалі не належала.

Я відчувала, як звір прагне повернутися, назад до битви, щоб угамувати кровожерливість, що дерла мені горло й вимагала ще більшої різанини. Цей наказ тримав мене в полоні, як найлютіше навіювання, яке я будь-коли знала. Та я все одно трималася, думаючи про сестру, що лишилася там, і про чоловіка, якого кохала кожним шаленим ударом серця. Я не завдам їм болю. Ніколи.

Якось мені вдавалося дедалі більше віддалятися від поля бою, і я ненавиділа себе за те, що кидаю всіх, хоч і знала, що моя присутність лише все погіршить.

Морду мені заплямувала кров, а запах смерті був водночас мерзенний і п'янкий. Я була двома протилежними створіннями в одному тілі й боялася, що мені не вистачить сили взяти гору над тим, якому тут не місце.

А що, як я зливаюся з цією істотою, стаю чудовиськом? І коли вона зі мною покінчить, то виплюне мене, лишить спустошеною, і Дарсі Вега стане тільки спогадом, розвіяним за вітром.

Порожнеча в грудях, де зазвичай жила моя магія, глухо відлунювала, поки я намагалася покликати на допомогу бодай крихту її.

Нічого. Я була порожня, і страх, що я стаю смертною, переплітався з усіма іншими жахами в мені, аж доки мало не розірвав мене на шматки. Це було гірше за будь-що інше, що Лавінія могла мені заподіяти: вона забирала мою душу, вирізала її з грудей і спалювала на попіл. Тіньовий Звір живився її бажаннями, а вона хотіла, щоб я загинула.

Утома торохтіла мені в кістках, благаючи зупинитися й дати перепочити зболілим м'язам. Я вже видерлася високо в гори, довкола мене кружляло холодне повітря, а вкриті снігом вершини над головою були майже на відстані простягнутої руки.

Найближча вершина була пошкоджена там, де впала зірка, що прокреслила небо й врізалася в неї: по схилу були розкидані брили й каміння, що зникали десь попереду в ущелині.

Я не знала, чому погналася за нею сюди, у глуху безвість, але вона була як маяк, що кликав мене на ім'я, підганяв уперед, допомагав утримати хоч якусь дещицю влади над власною долею й давав мені мету.

Серце калатало небезпечно швидко, а дихання було таке важке, що здавалося, легені ось-ось лопнуть. Але я не дозволя-

ла собі зупинитися, бо боялася, що воля похитнеться, і Тіньовий Звір зуміє розвернути нас і повести назад на поле бою.

Я вбігла в густий сосновий гай і дерлася на крутий пагорб, якому, здавалося, не було кінця, а блискучі зорі визирали крізь темне гілля вгорі, наче намагалися краще мене роздивитися.

Нарешті я вибралася на вершину пагорба, вискочила з-поміж дерев і опинилася в глухому куті: мої лапи заковзали й зупинилися на чорному камінні, що облямовувало берег зловісно темного озера.

Велике озеро оточували сталево-сірі скелі, що здіймалися довкола півмісяцем, наче гігантська чаша, і один її бік був розтрощений ударом падучої зірки. Вода мала б стояти нерухомо, бо в озеро не впадала жодна річка, яка б її збурювала, але поверхня брижилася, наче щось її сколихнуло, а в повітрі висів дивний металевий запах.

Земля під лапами була мокра, і я відчувала в повітрі енергію, що додавала розуму гостроти, яку я так відчайдушно намагалася повернути. Хоча витримати це було гірко й нестерпно, бо разом із ясністю прийшло горе, таке, від якого здавалося, що серце стікає кров'ю.

Джеральдіна.

Незліченна кількість людей загинула від зубів і пазурів цього Тіньового Звіра. Цього чудовиська. *Мене.* Зокрема одна з найкращих подруг, яких мені пощастило знати.

Емоції лилися крізь мене, і зміна подоби прокотилася хребтом, чорне хутро Тіньового Звіра сховалося в шкіру, і я раптом упала на коліна у своїй подобі фейрі.

Із поверхні озера на мене дивилося моє відображення, і я побачила тіні, що чіплялися до мого волосся. Вони пливли довкола мене, як довкола Лавінії, чорні, як нічне небо. Сукня з найглибшої тіні теж обвивала мене, вічно рухалася й змінюва-

лася, вкриваючи тіло. Здавалося, до мене чіпляються вогкі пальці, пестять шкіру. Це відчуття було водночас огидним і просякнутим насолодою, а поклик тіней шепотів мені на вухо. Але найгірше було не це, бо мої очі зовсім не були моїми. Вони були обсидіанові, без жодного натяку на зелень, і, що найстрашніше, без срібних кілець: знак того, що ми з Оріоном Елісійська пара, стерся.

Я зігнулася, рубонувши рукою по своєму відображенню, з горла вирвалося ридання, і мене поглинула скорбота. Я була почварою.

Я вбила стількох людей. Добрих людей. Людей, які заслуговували повернутися до своїх родин, здобувши перемогу на тому полі бою й розгромивши зло, що прийшло забрати нашу свободу. Було несправедливо, що їх так жорстоко вирвали з цього світу.

— Пробачте, — прохрипіла я, знаючи, що це марно. Просто слова, кинуті на вітер, а слова ніколи не мали сили повернути час назад.

Втрата Джеральдіни роздирала мене, а розум знову й знову прокручував мій лютий напад на неї, смак її крові в роті. Я здригнулася, з мене вирвалося відчайдушне ридання, і я притисла руки до грудей, бо серце, здавалося, намагалося пробитися назовні й утекти від мене. Я теж хотіла втекти від себе.

Я так довго сиділа там, у глибинах відчаю, що сльози на щоках охололи, крижане повітря поривами налітало на мене, проходило крізь тіні, що обіймали тіло, а крижана вода хлюпала об коліна.

Хоч минуло чимало часу, озеро досі брижилося й ворушилося тим неприродним чином, що свідчив: щось його потривожило. Мені було байдуже, що саме, навіть якщо в його глибинах чаїлося ще одне чудовисько. Не було чудовиська, стра-

шнішого за те, яким я стала цієї ночі на полі бою, і яке тепер спало в мені, чекаючи, щоб повернутися будь-якої миті. Жах знову втратити себе в ньому був катуванням сам по собі. Чи я взагалі мала хоч якусь владу над звіром, чи він чекав, поки Лавінія знову накаже йому діяти?

Довкола мене танцювали тіні, лизали шкіру так само, як лизали Принцесу тіней, і я сахалася від їхніх дотиків, коли вони намагалися мене заманити. Шепіт загублених душ у них намагався мене заспокоїти, вабив, пропонуючи розраду від болю. Але я не збиралася дозволити їм його в мене вкрасти. Зараз тільки він прив'язував мене до самої себе, і я була певна, що Тіньовий Звір знову заволодіє мною, якщо я дам темряві волю.

Я підняла руки, намагаючись притягти магію до кінчиків пальців, хотіла створити найміцніші залізні ланцюги, на які тільки здатна моя магія землі, і прикути себе тут, щоб ніколи не повернутися й не скривдити друзів.

Жодна сила в мені не спалахнула, ані проблиску магії. Мій фенікс теж мовчав, і не так, ніби спав; ні, він... зник. Його забрав Тіньовий Звір, що тримав мене в полоні, і, може, зжер, стерши з існування назавжди.

Сльози перестали текти, їх замінило горе, таке сильне, що виходило далеко за межі сліз. Таке горе, з якого я не була певна, що зможу повернутися: втрата світу, яким я його знала, і безнадійний страх, що ті, кого я кохала, можуть лежати десь там бездиханні, а їхні душі вже за Завісою, і вони лишили мене далеко позаду. Я навіть не могла повернутися й перевірити, чи вони в безпеці, бо я сама була тією небезпекою, якої боялася для них.

Я могла зробити лише одне, і сумнівалася, що це хоч трохи допоможе, але можна було спробувати.

— *Будь ласка.* — Я звела погляд до зірок, знаючи, що вони мають силу все це змінити, якби тільки захотіли. Я ніколи ні про що їх не благала, але тепер стояла на колінах і відчайдушно сподівалася, що вони слухають, що я зможу змусити їх перейнятися, хай навіть лише на мить. Може, мить це все, що мені потрібно, щоб змінити світ. — Нехай вони живуть. Нехай уникнуть смерті. Подаруйте їм ще один день. Дайте нам ще один шанс.

Зорі тихо мерехтіли, і я могла б заприсягтися, що відчула, як вони звернули на мене погляд, хоч і не знала, що вони побачили. Мабуть, просто зламану дівчину, таку ж нікчемну для них, як порох. Але цей порох умів думати, відчувати й *кохати*, і мені набридло, що мене кидають хвилі долі. Я хотіла, щоб мене почули, а найбільше хотіла вирвати віжки з їхніх всемогутніх рук і спрямувати долі всіх нас до світла.

— Звільніть мене від цього прокляття! — закричала я так голосно, що аж задерло горло. — Поверніть мені силу. Дайте мені шанс битися, і я дам вам на що подивитися з ваших сідал там, угорі. Я дам вам кров, помсту й кінець фальшивого короля та його тіньової королеви, і це вгамує вашу жагу до розваг, — виплюнула я, а лють заливала мене, поки вони дивилися з мовчазною байдужістю.

Чи я їх забавляла? Чи я була просто маріонеткою у виставі, про участь у якій навіть не знала? Чи це все якась розвага, якій вони там, угорі, любили віддаватися? Гра для їхньої хворої втіхи, а фейрі, застряглі під ними, грали за сценарієм, написаним для нас тієї миті, коли ми народилися.

Може, нам ніколи й не судилося перемогти, може, це трагедія, а я вже в останній дії й рухаюся до неминучого кінця разом з усіма, кого кохаю. Може, у мене ніколи й не було вибору, як усе складеться.

Я похилила голову, а мовчання зірок було наче відмова, яка сказала мені все, що треба було знати про те, наскільки їх обходить моя скрута. Мені лишився тільки відчай, отруйний супутник, що вдихав агонію мені в легені. Що глибше я в нього падала, то тугіше тіні звивалися й стискалися під шкірою, мов ланцюги. Вони шепотіли мені м'які обіцянки втечі, що здавалися надто спокусливими тепер, коли накочувала безнадія. Мені треба було лише відпустити, і темрява забрала б цей біль. У їхніх обіймах на мене чекало блаженство, треба лише здатися...

Тіньовий Звір заворушився всередині, і з кожною секундою стримувати його ставало дедалі важче. Його жага крові не мала кінця, вічна порожнеча, що вип'є кожну краплю, яку знайде, і йому було байдуже, кому вона належить.

Десь у закутках свідомості я почула, як Лавінія лагідно каже мені: — *Усе скінчено, принцесо. Віддайся тіням, вони вже перемогли.*

Мої пальці стиснулися, а тіні обвивали мене, просочуючись зі шкіри, щоб обійняти, мов давню подругу. Може, вона мала рацію. Може, усіх, кого я кохала, уже не стало, і винна в цьому я. Я переломила хід битви на користь армії Лайонела й спричинила все, що сталося потім. Це все моя провина.

Тепер на мені було тавро смерті, мої руки стали вбивчими проти моєї волі. Але я мала б бути достатньо сильною, щоб дати відсіч, мала б знайти спосіб це зупинити, мала б помітити ознаки. Я була феніксом, одним із найрідкісніших і наймогутніших Орденів, і, що важливіше, донькою Дикого Короля. Як я могла виявитися такою нікчемною саме тоді, коли це мало значення? Як уся ця сила так легко вислизнула з моїх рук? Хіба я не мала бути достатньо сильною, щоб перемогти

Тіньового Звіра, перш ніж він так глибоко запустив у мене пазурі?

Ні, зрештою я виявилася надто слабкою, щоб його зупинити.

Я підвела батьків. Я підвела Торі, Ленса... *Джеральдіну*.

Мене пройняв дрож, коли я побачила кров на пальцях і запечену під нігтями, і з мене вирвався звук муки, поки я намагалася її стерти. Коли це не допомогло, я занурила руки в крижане озеро й спробувала її змити, а тіні трохи послабили хватку, і біль повернувся до мене повінню. *Пробач мені, Джеральдіно*.

Сльози затуманили зір і капали у воду, поки я відчайдушно намагалася відмити руки від крові, хоч і знала, що ніколи не стану по-справжньому чистою.

Глибоко у воді немовби розгорялося сріблясте світло, і я закліпала, щоб прояснити погляд, а мої губи розтулилися, коли світло дедалі яскравіше сяяло в обсидіанових глибинах озера.

Я завмерла, коли на дні глибокої води осяялася величезна скеля, і подумала про падучу зірку, що пронизала небо під час битви, ту, за якою я погналася в цей самотній куточок світу.

Дихання стало поверхневим, і хоча логіка підказувала, що варто витягти руки з води, інстинкти казали протилежне. Було щось таке знайоме в тому сріблястому світлі й у тому, як воно пульсувало озером, аж волоски на потилиці ставали дибки.

Вода переді мною зарухалася, аж поки я вже не бачила падучої зірки, а срібне сяйво розтеклося, утворивши дзеркальний полиск просто за кінчиками моїх пальців. Я поворушила руками, уже тягнучись до нього, тіні відступили, і я відчула присутність того, хто відповідав за цю магію. Серце стислося від надії, потреба хоч у якомусь перепочинку від горя поглинула

мене, шкіра пощипувала від усвідомлення, і я тремтливо вдихнула.

— Мамо? — прошепотіла я з болісною тугою в голосі.

Мої пальці торкнулися сріблястого сяйва, і воно зарухалося від дотику, скрутившись у два прекрасні срібні крила. Це була вона, я знала напевно. Тепер я впізнала б її будь-де.

Вона дивилася на мене крізь те світло, і моє серце розкололося від того, як сильно мені треба було бути ближче до неї. Логічно я розуміла, що насправді її тут немає, що це лише видіння чи спогад, залишений для мене, але, коли я тягнулася до неї в озері, вона здавалася ближчою, ніж будь-коли.

— Нічого з цього не вийде, — промовив здалеку глибокий чоловічий голос, і крила знову змінилися, аж доки не стали ідеально прозорим дзеркалом, зануреним у воду. А може, вікном, це було б ближче до правди, бо я побачила, що крізь нього на мене дивиться мама, і її повні губи сумно вигнулися.

На ній була темно-синя сукня, що облягала тіло, з талією, усипаною коштовностями, а темне волосся було зібране в ніжну зачіску. Вона мала величний вигляд, від якого перехоплювало подих, така мудра, але ще така молода. Перед нею було багато років життя, але вона так і не побачила навіть половини з них. Мені було боляче дивитися на неї, відчувати любов у її погляді, коли я ніколи по-справжньому не відчувала її тоді, коли вона була мені найпотрібніша. У всіх нас стільки вкрали: нашу родину розірвали, а життя, яке ми мали прожити разом, знищили, перш ніж воно по-справжньому почалося.

Вона стояла в кімнаті, схожій на спальню: за нею було величезне ліжко з балдахіном, а ще далі аркове вікно, у якому виднілося нічне небо.

Я насупилася, чекаючи, що спогад розгорнеться, як завжди було раніше, але мама й далі дивилася просто на мене. Це, ма-

буть, була ілюзія, але я так прагнула бути ближче до неї, що дозволила собі вдавати, ніби вона справді мене бачить. Хоча мене залив сором, бо мої гріхи огорнули мене, мов плащ, а кров, що плямувала тіло, була визнанням моїх злочинів.

— Привіт, люба, — тихо сказала вона, і я завмерла, певна, що це неможливо.

— Ви мене бачите? — недовірливо видихнула я, бажаючи сховатися в тінях, щоб вона не побачила правди про мене.

— Так, ми обоє бачимо. — Вона поманила когось ближче, і мій батько трохи вагаючись ступив у поле зору, а серце в мене затнулося.

Гейл Вега мав величну поставу, його сильні риси вкривала тінь, коли він нахилився вперед, поклавши руку мамі на плече, наче мало не хотів відтягти її назад, водночас захищаючи й підтримуючи. Неважко було зрозуміти, чому його так легко назвали диким, дивлячись на його величезну статуру й силу, що буквально від нього струменіла, але в його виразі було набагато більше. М'якість довкола очей, хоча щелепа з щетиною вперто стиснулася, і це так нагадувало Торі, що я мало не розридалася, вдивляючись у нього. Я починала розуміти, звідки в неї цинічна жилка. На ньому були дорогий чорний піджак і штани, чорне, як вороняче крило, волосся було зачесане назад, а зелені очі дивилися просто в мої, оцінюючи мене так само, як я його.

— Як це можливо? — спитала я, і щоки мені запашіли від того, як пильно вони на мене дивилися.

Може, по мене прийшла смерть, і це я переходила за Завісу. Я навіть була не проти, якщо там на мене чекали всі, кого я кохала.

— Я *бачу* тебе в майбутньому й відкидаю видіння того майбутнього сюди, у дзеркало, щоб ми могли на нього дивитися.

Для тебе це спогад про нас, але для нас це реальність. Це тепер, — пояснила вона, хоча від цього мої думки тільки сплуталися у вузли.

— Меріссо, — прошепотів батько, не зводячи погляду з мого обличчя, сповнений жаху й надії. — Я справді можу з нею поговорити?

— Так, але пам'ятай, що я тобі сказала, — мовила мама, і її обличчя посерйознішало.

— А що ви йому сказали? — спитала я, і вона знову глянула на мене з болем в очах.

— Що ми говоримо з тобою в час великої скрути. Я не можу *побачити* все, що тебе гнітить, і мушу просити тебе не говорити про це, бо наші часові лінії крихкі, і нам узагалі не слід перетинати межу між ними.

— Ґвендаліно, — мовив батько, дивлячись на мене з найчистішою любов'ю, такою, яку я відчувала лише від Гаміша Ґруса, і я раптом усвідомила, як глибоко батько Джеральдіни дбав про нас із Торі. Бо я бачила саме батьківську любов, просто ніколи раніше її не впізнавала. Це мене приголомшило й сповнило тугою, мені хотілося пірнути в це тепло.

Батькова гортань сіпнулася, коли він провів рукою по обличчю, і шок на ньому був очевидний.

— Тобі зараз безпечно говорити?

— Так, мабуть, — сказала я, ледве вірячи, що справді з ним розмовляю, а наші слова сходяться крізь епохи, минуле й теперішнє зіштовхуються. — Але...

— Що таке? — спитав він, і тривога в його голосі змусила мене прагнути обіймів батька, дотику якого я ніколи по-справжньому не відчую.

— Я вбила стількох людей, — зізналася я, і сором краяв мені плоть. Але я відчувала, наскільки важлива ця зустріч, на який

ризик пішла мама, щоб вирізати для нас цю мить крізь роки, і я мусила бути чесною, хай там що. — Мій ворог перетворив мене на зброю.

— Тоді, хоч би що ти зробила, твоєї провини тут немає, — палко сказала Мерісса, і я зустрілася з її бездоганно карими очима, а серце в мене шалено загриміло. — Не звинувачуй себе, пообіцяй мені.

Я намагалася вимовити ці слова, але не змогла. Вони були б брехнею.

— Тобі треба дістатися безпечного місця, — наполіг батько, наче відчував, у яку халепу я втрапила. — Меріссо, ти можеш *побачити*, що їй треба зробити? Де її сестра?

— Ви можете її *побачити*? З нею все гаразд? Вона жива? — випалила я, усвідомивши, що мамин дар може дати мені відповіді, яких я так відчайдушно прагнула. Хоча раптом я всім серцем злякалася відповіді, яку вона от-от мала дати. Моя близнючка лишилася битися там, на полі бою, і я мала б бути з нею до кінця. Якщо я колись повернуся до неї в цьому світі цілою, то ніколи, ніколи більше її не покину.

Обличчя Мерісси потемніло, усе світло з нього зникло, і мене хвилями накрила паніка.

— Вона жива, — підтвердила вона, і полегшення накотило на мене таким лютим потоком, що я аж осіла вперед.

— А Ленс? — спитала я, і голос мені зірвався від страху. Втрата моєї пари зламала б мене, я ледве витримувала секунди, що минали, поки мамині очі скляніли, а її дар шукав його.

Будь ласка, будь ласка.

— Так, він живий. Поки що, — відповіла вона, і хоча останні слова відгукнулися в мені жахом, перших вистачило, щоб загоїти деякі розколоті частинки моєї душі. — Більше я сказати

не можу, бо це зрушить руку долі. Слухай уважно, люба, тепер ти мусиш слухати.

Я кивнула, і в горлі мені стало клубком, коли батько підійшов до неї ближче, і вони обоє дивилися на мене з такою любов'ю в очах, що боляче було знати, що я ніколи не мала змоги її відчути.

— Ти мусиш приборкати цю темряву, що живе в тобі, — сказав Гейл. — Ти не можеш зламатися й ніколи, ніколи не мусиш здаватися. Бо якщо здасися, усе буде втрачено.

— Моя магія зникла, як мені битися? — розпачливо спитала я.

— Зникла? — прохрипів Гейл, уже хитаючи головою від неможливості цього. — Але як?

— Тихо, — урвала його мама. — Не відповідай на це, Ґвендаліно. Не нам це знати. Ваші долі крихкі.

Я кивнула, а батько стривожено провів пальцями крізь волосся й подивився на Меріссу, чекаючи відповіді, і, здавалося, прагнув її так само відчайдушно, як і я.

Мама на мить здалася зламаною, її рука лягла на серце, наче там боліло, а коли очі в неї засклилися, з її виразу я злякалася, що вона *бачить* у моєму майбутньому щось жахливе.

— Це найбільший дар, зустріти тебе, — тихо сказав Гейл. — Я бачу в твоїх рисах твою матір, але й себе теж... — Він потягнувся до мене, притиснувши пальці до скла дзеркала, крізь яке мене бачив, і я торкнулася його пальців своїми, не відчуваючи нічого, крім холодної води, але якимось чином відчуваючи його крізь зв'язок маминого дару провидиці.

Він усміхнувся, в його очах спалахнуло світло, і попри жах моєї дійсності мої губи теж піднялися, віддзеркалюючи його усмішку, бо я знала, що ця мить швидкоплинна, як спалах

блискавки. Якби ж я могла закрити її в пляшці й зберігати вічно.

Мерісса виринула зі свого видіння й ступила трохи ближче до мене, а її очі наповнилися слізьми, яким вона не дала пролитися.

— Ти можеш знайти вихід із цього, — сказала вона. — Є багато темних шляхів, але я *бачу* проблиски надії.

— Але жодних гарантій? — благально спитала я, і вона похитала головою, а батько у відчаї обернувся до неї.

— Має ж бути щось, що ти можеш їй сказати, щось більше, — наполягав він, беручи її за руку, і його очі благали.

— Більше я про це сказати не можу, — мовила вона, вибачливо схиливши голову.

— Я стану смертною? — прохрипіла я, і Мерісса знову подивилася на мене, її нижня губа тремтіла, поки вона силкувалася зберегти самовладання.

— Твоє майбутнє звідси важко *побачити*. Мені шкода, моє кохання, я не можу виключити, що ти станеш смертною, — сказала вона з болем у погляді, і ця правда була як ніж, що полоснув мене по горлу.

— Ні, — прогримів батько. — Має бути спосіб уникнути такої тяжкої долі.

Мамині очі знову розфокусувалися, бо вона шукала нових відповідей, а батько відійшов від неї й наблизився до дзеркала, так що тепер я бачила тільки його.

Гейл важко ковтнув, а тоді підняв підборіддя, і на нього лягла лютість короля.

— Ґвендаліно, хотів би я пройти крізь це скло й бути поруч із тобою цієї миті. Але знай: ти Вега. Твоя кров королівська й могутніша за все, що ти можеш уявити. Ти можеш зрушити

небо, якщо дуже захочеш, але мусиш вигнати з серця всі сумніви, бо вони вкрадуть у тебе цю силу. Ти мене розумієш?

Я проковтнула гострий, як бритва, клубок у горлі й кивнула, а мої очі пробігали кожною рисою його обличчя, намагаючись запам'ятати його саме таким: чоловіком, який справді мене бачив, який дивився мені в очі й ділив зі мною справжню мить.

— Мені страшно, — зізналася я. — Мені так страшно від того, на що я перетворююся.

Його щелепа напружилася, а права рука стиснулася в кулак.

— Я знаю, що таке боятися такого, — тихо сказав він, наче це зізнання його оголило. — Але ти сильніша за мене, за свою матір. Ти, твоя сестра й твій брат неймовірні, ви навіть не уявляєте. Присягаюся, ти зможеш перемогти те, що тебе мучить.

— Тату, — прохрипіла я, відкривши рота, щоб розповісти йому все, що знала про те, як Лайонел обернув батьків розум проти нього самого, як усе погане, що він колись зробив, було не його провиною. Але мама вирвалася з видіння й рвучко ступила вперед.

— Час іти, люба. Доля змінюється. Ми любимо тебе. Надія є, знай це. Не забувай. — Вона поцілувала свою долоню й простягла її до мене, а видіння почало тьмяніти.

Мене охопила паніка, коли я відчула, як їхня присутність покидає мене в холоді й темряві.

— Зачекайте, — ахнула я.

— Ще хоч мить, — благав батько, але мама сумно похитала головою, і він обернувся, щоб дивитися на мене в ці останні миті між нами, що так стрімко спливали.

— Ми любимо тебе, Роксанію й Ґабріеля з самих глибин наших сердець, — палко сказав він, і ці слова відлунили крізь саму тканину мого єства, зшиваючи щось давно зламане.

— Завжди й навіки, — підтвердила мама, і на очі мені навернулися сльози.

— Я теж вас люблю. Будь ласка, залишteся, — благала я, але видіння вже тьмяніло.

— Пам'ятай: відповідай за свої вчинки. Коли тримаєш зброю, більшу, ніж будь-хто мав би називати своєю, лише сила твого серця може нею керувати, лише сила твоєї волі може її стримати. Знай себе й приймай кожну частинку того, ким ти є. Я певен, ти ніколи не зазнаєш поразки, як я, — гукнув мені батько.

Вони обоє вдивлялися в мене ще останню секунду, а тоді сріблясте світло зникло, і в мене перед очима затанцювали яскраві плями. Вода піді мною знову стала загрозливо темним плесом, і я дивилася в безодню, подумки благаючи їх повернутися. Але їх не стало.

Я витягла закоцюблі руки з води й закинула голову до неба: місяць піднявся вже так високо, що виринув над гірською вершиною праворуч від мене.

Тиша тиснула, і я сіла на п'ятки, тримаючись за батькові слова й знаходячи розраду в тому, що Торі й Ленс досі живі. Але самотність і важка тиша були такі, що я почувалася найменшим створінням на землі.

Батько сказав мені покладатися на силу серця, але той шмат м'язу, що калатав у грудях, був понівечений і зламаний, заплямований таким гріхом, що я знала: він уже ніколи не буде чистим. Про це подбав Тіньовий Звір: прокляття на мені перекрутило все добре, що я колись вважала своїм, і зробило його таким же неважливим, як пісок, що чіпляється за берег. Приплив тіней знову знайде його досить скоро й змете ті розкидані піщинки у вир хаосу, який я не мала жодної надії перемогти. Шматок за шматком ці частинки вкрадуть, і я боялася

того, що лишиться від мене, коли їх не стане. Може, взагалі нічого.

Ніч важко висіла довкола мене, зорі на чорному небі немовби перешіптувалися між собою, і поки вони будували свої плани й вирішували наші долі, мене огорнув глибокий і жахливий страх, що найгірше ще попереду.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/sorrow-and-starlight/